

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

w sprawie **M. Ż.**

skazanego z art. 177 § 2 i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 lutego 2014 r.,

zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w C.

z dnia 12 grudnia 2013 r.,

o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku obrońcy o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w C. pozostawił bez rozpoznania wnioszek obrońcy oskarżonego M. Ż. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 29 listopada 2010 r., uznając że czynność procesowa dokonana została z przekroczeniem terminu zawitego, o którym mowa w art. 126 § 1 k.p.k.

Na to postanowienie złożył zażalenie obrońca skazanego, wnosząc o jego zmianę przez przywrócenie skazanemu terminu do złożenia wniosku o doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Skarżący zarzucił obrazę art. 170 § 1 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, wywodząc, że niedotrzymanie przez skazanego terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy nie jest zasadne, zaś podniesione zarzuty oparte są na zwykłych spekulacjach.

Zbadanie zasadności wniosku o przywrócenie terminu zawitego musi być poprzedzone ustaleniem, że wniosek ten został złożony z zachowaniem terminu określonego w art. 126 § 1 k.p.k., tj. przed upływem 7 dni od ustania przeszkody uniemożliwiającej jego zgłoszenie. Kwestie te Sąd Okręgowy rozważył należycie, analizując okoliczności związane z występowaniem w sprawie obrońców z wyboru, tak na etapie postępowania odwoławczego, jak i postępowania wykonawczego, i poczynione w tym zakresie ustalenia nie nasuwają żadnych zastrzeżeń. W świetle tych ustaleń, idących maksymalnie na korzyść, nie budzi wątpliwości, że przeszkoda, na którą powołuje się skarżący, ustała z dniem 7 grudnia 2012 r., a zatem termin do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu upłynął w dniu 14 grudnia 2012 r. Przedmiotowy wniosek obrońca złożył w dniu 8 października 2013 r.

W świetle powyższego oczywiste jest, że czynność procesowa dokonana z przekroczeniem terminu zawitego nie może wywołać skutków prawnych, zatem decyzja o pozostawieniu wniosku o przywrócenie terminu bez rozpoznania była prawidłowa.

Podzielając trafność zaskarżonego postanowienia, orzeczono jak na wstępie.